094| Ὁ ἐπιδιώκων ν’ ἀνέλθη τοῦ ὄρους τὴν κορυφὴν καὶ νὰ στεγασθῇ ὑπὸ τὴν κατοικίαν τοῦ Ὑπάτου Ἄρχοντος τοῦ Κόσμου…

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/094-ὁ-ἐπιδιώκων-ν-ἀνέλθη-τοῦ-ὄρους-τ/

Ὁ ἐπιδιώκων ν’ ἀνέλθῃ τοῦ ὄρους τὴν κορυφὴν καὶ νὰ στεγασθῇ ὑπὸ τὴν κατοικίαν τοῦ Ὑπάτου Ἄρχοντος τοῦ Κόσμου, ἕως ὅτου φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ, τῆς εὑρισκομένης πλησίον τῆς κορυφῆς, θὰ διέλθῃ διὰ πολλῶν σταθμῶν. **Οἱ σταθμοὶ οὗτοι εἶναι ἡ ἀναγκαία ἀνέλιξις τοῦ ὄντος, πρὸς τὴν τελειοτέραν ἀναγωγὴν τοῦ πνεύματός του, καὶ πρὸς τὴν ἐξαγνιστικωτέραν ἐξύψωσιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.**

Ἕκαστος τοιοῦτος σταθμὸς ἀπαιτεῖ καὶ **ἀνάλογον ἀνάπαυλαν ἀφ’ ἑνός, μεγαλυτέραν δὲ προσπάθειαν καὶ καταβολὴν θελήσεως καὶ ἐσωτερικῆς ψυχικῆς δυνάμεως πρὸς τὴν ἀναγκαιοῦσαν καὶ ἐπιβεβλημένην προπόνησιν ἀφ’ ἑτέρου,** διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ διανύσῃ εὐκολώτερον τὸ διαχωρίζον αὐτὸν διάστημα ἀπὸ τὸν ἑπόμενον σταθμόν, ὅστις ἀπαιτεῖ μεγαλύτερα πνευματικὰ καὶ ψυχικά ἐφόδια πρὸς τὴν ἄνοδον αὐτοῦ εἰς ἄλλους σταθμοὺς ὑψηλότερον αὐτοῦ εὑρισκομένους. Ἐκτὸς δὲ τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς προσπαθείας τοῦ μαθητοῦ, τοῦ ἀσπασθέντος τὴν διδασκαλίαν τοῦ Πνευματικοῦ ὁδηγοῦ καὶ ἐπιθυμοῦντος τὸ ταχύτερον νὰ φθάσῃ εἰς ὑψηλότερα ἐπίπεδα, ὀφείλει οὗτος **ν’ ἀκολουθήσῃ καὶ ὁμοίαν ἄσκησιν πρὸς τὴν τοῦ σώματος αὐτοῦ διάπλασιν, ἐναρμονιζομένην καὶ προσδεχομένην τὴν ὁλοὲν τελειοποιουμένην καὶ ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν προερχομένην πνευματικὴν αὐτοῦ ὑπόστασιν.**

Ἡ ἀγωγὴ οὕτως εἰπεῖν, αὕτη δέον νὰ συνοδεύηται ὑπὸ **καταλλήλων ἀσκήσεων καὶ ἀναγκαίων φυσικῶν ὅρων διαίτης καὶ βιονομικῆς ζωῆς,** ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι εὔκολον ν’ ἀνέλθῃ τις εἰς ὑψηλότερα ἐπίπεδα καὶ νὰ διαδεχθῇ ἐν τῇ ἀνελίξει αὐτοῦ τοὺς ὑπερκειμένους σταθμοὺς αὐτῆς. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ζῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὁ περιστοιχούμενος ὑπὸ τῶν κοσμικῶν μεριμνῶν καὶ ἀπολαύσεων, ὁ διηνεκῶς περισπώμενος ὑπὸ τῶν ἀναγκῶν τοῦ βίου, ὁ προσηλωμένος ὡς ἐκ τῆς θέσεως, ἣν ἐδημιούργησεν εἰς ἑαυτόν, εἰς τὰ ὑλικά τοῦ κόσμου ζητήματα, **ὁ μὴ δυνάμενος ν’ ἀφήσῃ τὴν διάνοιαν αὐτοῦ ἐλευθέραν,** ἀπερίσπαστον καὶ τελείως ἀπηλλαγμένην τῶν ποικίλων

ζητημάτων, τῶν ἀπασχολούντων τὴν ζωὴν αὐτοῦ **εἰς καθαρῶς βιωτικὰ ζητήματα,** ὁ τοιοῦτος λέγω ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην περισσοτέρας προσπαθείας καὶ ἐνεργείας, ὅπως κατορθώσῃ καὶ ἀπαλλαγῇ ἐπὶ στιγμὴν τῶν ἀπασχολούντων τὴν σκέψιν αὐτοῦ ὑλικῶν ζητημάτων, ὅπως ἐπίσης ἀπαιτεῖται νὰ κοπιάσῃ ἐπὶ μακρότερον χρόνον, ἕως ὅτου φθάσῃ εἰς τὸν σταθμόν, εἰς ὃν εἷς ἄλλος ἀπερισπάστως προσηλωμένος εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν αὐτοῦ τελειοποίησιν δύναται νὰ φθάσῃ.

Ἂν δὲ ὁ ἄνθρωπος, **ὁ ἀπομακρυνθείς τῶν κοινωνικῶν πραγμάτων καὶ ζῶν μακρὰν τῶν ἄλλων κατὰ μόνας** καὶ τελείως ἀφιερωμένος εἰς τὸ ἐξυψωτικὸν αὐτοῦ ἔργον, **ἀπαιτῇ πολλάκις μακρὰ ἔτη προπονήσεως** ἕως ὅτου φθάσῃ εἰς ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὸν βαθμὸν ἐξυψώσεως καὶ τελειοποιήσεως, **πόσον χρόνον καὶ πόσην ἀκατάβλητον δύναμιν καὶ προσπάθειαν δέον νὰ ἐντείνῃ ἐκεῖνος, ὁ ζῶν βίον διηνεκῶς περισπώμενος** ὑπὸ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν καὶ οἰκογενειακῶν ζητημάτων καὶ ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτῶν, ἐφ' ὅσον εὑρίσκεται εἰς διηνεκῆ μετ' αὐτῶν σχέσιν καὶ συνάφειαν;

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως οὗτος τοσοῦτον μάλιστα δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ προορισμοῦ του, ἐφ' ὅσον θὰ ἠδύνατο **νὰ ἐπιβληθῇ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἀφ' ἑαυτοῦ, ὥστε ν' ἀπαλλαγῇ τῶν ἀπασχολούντων αὐτὸν ὑλικῶν ζητημάτων ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπασχολήσεως αὐτοῦ.** Τοῦτο δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ὁπόταν σὺν τῷ χρόνῳ ἐπιβάλῃ εἰς ἑαυτὸν νὰ μὴ προκαλῆται ἡ ἄμεσος ἐντύπωσις ἐκ τοῦ τρόπου τῆς διαχειρίσεώς των, **ἀλλὰ νὰ συνηθίσῃ τὸ πνεῦμα του καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν νὰ σκέπτηται τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε καὶ διὰ τὸ ὁποῖον προωρίσθη, ὡς ἐπίσης νὰ ἔχῃ διηνεκῶς προσηλωμένον τὸν νοῦν αὐτοῦ πρὸς τὸν ὁδηγόν του Διδάσκαλον, παρὰ τοῦ ὁποίου νὰ ἐπιζητῇ πάντοτε τὴν ἐνίσχυσιν καὶ τὴν ἀναγκαίαν διαφώτισιν διὰ τὴν καλλιτέραν διαχείρισιν καὶ τὴν ἔκβασιν αὐτῶν.**

Ἂς μὴ πληροῖ τὴν καρδίαν αὐτοῦ ὑπὸ ἐπιθυμιῶν καὶ δυσεκπληρώτων ἢ ἔστω καὶ προσκαίρως ἀπραγματοποιήτων πόθων, ἀλλὰ ἂς ἀφίεται νὰ ὁδηγηθῇ ὑπὸ τῆς πίστεώς του πρὸς τὸν Διδάσκαλον ὁδηγόν του, τοῦ ὁποίου ἡ ἔμπνευσις θὰ φέρῃ αὐτὸν τὸ συντομώτερον εἰς τὴν ἐπιθυμητὴν ἀτραπὸν τῆς πραγματοποιήσεώς των, ἢ ἡ δυσεπίλυτος καὶ μακροχρόνιος βραδύτης αὐτῆς, διδομένη ἀπὸ σκοποῦ καὶ **πρὸς ἀναγκαίαν αὐτοῦ δοκιμασίαν,** ἂς ὁπλίσῃ αὐτὸν ὑπὸ τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς βεβαιότητος ὅτι ἡ ὑπ' αὐτοῦ προσπάθεια καὶ φροντὶς ἐν τῷ ἀγῶνι θέλει ἐπιστεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Ἀναγκαία καθίσταται ἡ πρὸς τὸν ὁδηγὸν αὐτοῦ διδάσκαλον **καθ' ἑκάστην προσήλωσις καὶ ἐπικοινωνία διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀνυψώσεως τῆς σκέψεώς του, ἥτις εἶναι τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ ἀναγωγήν.** Ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους

εἶναι ἐπάναγκες νὰ διέλθῃ διὰ πλείστων ἐμποδίων, τὰ ὁποῖα ὀφείλει νὰ ὑπερπηδήσῃ. Ὅσον τὰ ἐμπόδια ταῦτα ἀνέρχονται εἰς μεγαλύτερον ἀριθμόν, κατὰ τοσοῦτον καὶ ἡ ἀμοιβὴ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτῶν εἶναι μεγαλυτέρα. Δὲν πρέπει ὁ μαθητής, ὁ ἀφοσιωμένος εἰς τὸν Διδάσκαλον, νὰ κάμνῃ παντοίας σκέψεις ἀντιθέτους ὡς πρὸς τὴν ἀναληφθεῖσαν αὐτοῦ ὑποχρέωσιν, ἀπέναντι αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔργου του.

Ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἀπεριόριστον πρὸς αὐτὸν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν καὶ νὰ μὴν ἀφίεται νὰ παρασύρεται ὑπὸ τῶν ἐν τῇ προσπαθείᾳ αὐτοῦ ἐγειρομένων ἐμποδίων καὶ ἀποτυχιῶν ἐν τῇ ὑπερπηδήσει τούτων. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ὁπλίζων ἑαυτὸν διὰ τῆς πρὸς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἀναληφθέντος ἔργου ἓν τῇ ταχυτέρᾳ αὐτοῦ πραγματοποιήσει διὰ τῆς βοηθείας καὶ ἐνισχύσεως τοῦ πνευματικοῦ του ὁδηγοῦ, ἂς ἐγκαταλείψῃ ἑαυτόν **εἰς τὴν ἔμπνευσιν αὐτοῦ καὶ μόνον, μὴ παραλείπων ὅμως νὰ καταβάλλῃ ἐξ ἴσου πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἀπαιτουμένην ἐνέργειαν καὶ προσπάθειαν,** ἵνα αὕτη τὸ ταχύτερον φέρῃ τοῦτον εἰς τὴν ποθητῆν πραγματοποίησίν του.

Ἐπίσης ἐπιβάλλεται εἰς αὐτὸν **νὰ μὴν ἐκφεύγῃ τῆς διαχαραχθείσης εἰς αὐτὸν ὁδοῦ** καὶ ἄλλοτε μὲν νὰ σταματᾷ ἐν αὐτῇ ἀμφιρρέπων καὶ ἀμφιταλαντευόμενος, ἄλλοτε δὲ νὰ ἐκλέγῃ ἢ νὰ ἐκτρέπεται εἰς ἄλλας καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ καθορίσῃ τὴν ἀσφαλεστέραν, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ τέρμα τῆς ἐπιδιώξεώς του. Ἐκτὸς τούτου δι' ὅλων τῶν δυνάμεων αὐτοῦ, ἂς φροντίσῃ **ν' ἀπαλλαγῇ τὸ ταχύτερον τῶν ἀκαθορίστων καὶ ἀβεβαίων διαλογισμῶν,** οἵτινες ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ γενόμενοι καθ' ἑκάστην, ἐκ ποικίλων ζητημάτων, εἴτε σχέσιν ἐχόντων μὲ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ ἐπίδοσιν, εἴτε ὅλως ἀσχέτως ταύτης, **διηνεκῶς ἐμβάλλουν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς ἀνησυχίαν καὶ πληροῦν αὐτὴν ἀπαγορεύσεως, ἀπιστίας, ἀμφιβολίας, ἀπομακρύνσεως ἐκ τοῦ πραγματικοῦ τόπου τῆς κατευθύνσεώς του,** ἐπιφέροντες τὴν βραδεῖαν ἐπίτευξιν τοῦ προσδοκωμένου ἀποτελέσματος.

Ἐκεῖνος ὅστις ἐπιθυμεῖ τὸ ταχύτερον νὰ ἐπιτύχῃ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ ἐξύψωσιν, ὀφείλει ν' ἀπαλλαγῇ τῶν ἀπασχολούντων αὐτόν ὑλικῶν ζητημάτων καὶ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς του νὰ χρησιμοποιήσῃ **πρὸς τὴν πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν αὐτοῦ τελειοποίησιν, διὰ τῆς τηρήσεως τῶν ἀναγκαίων ὅρων διαίτης καὶ ἐνεργείας, ἃς ὁ ὁδηγὸς αὐτοῦ τῷ ἐπιβάλλει.**

30/6/1932